నేను నేనే-21

Index **Page no**

262. నిర్యాణోత్సవము 2

263. Un-Limited-అంతరిక్షం 15

264. అన్నిటికీ సిద్ధపడి ఉండడమే మహాసిద్ధి, అన్వేషించవలసింది జీవాత్మను 29

265. నిత్యము-లీల 41

262. నిర్యాణోత్సవము

సద్గురు జయంతి వ్యాసానికి "నిర్యాణోత్సవం" అని పేరు పెట్టాడు బాబు...

ఏమిటా? అని పాఠకులు కించిత్ ఆశ్చర్యపోవచ్చు...

* * *

ఒకడు గురువుగారికి ఫోన్ చేసి-

గురువుగారూ...!

మీకు 80 వ జన్మదిన శుభాకాంక్షలు అండీ...

అని అన్నాడు.

గురువుగారు సమాధానం ఇచ్చేలోపు ఫోన్ కట్ అయ్యింది...

గురువుగారి అద్భుతమైన సమాధానం వినలేకపోయాడు అవతలివాడు.

తన చుట్టూ పరివేష్ఠించి ఉన్న శిష్యగణంతో ఇలా అన్నారు గురువుగారు -

జయంతి అంటే 79 వరకు ఉన్నవాడు నిర్యాణం అయినట్టే కదా లెక్క...

నిన్నటి వఱకు ఉన్న వ్యక్తి ఈరోజు లేడు కదా!

ఆ వైపు నుండి లెక్క పెడితే - నిర్యాణదినం.

ఈ వైపు నుండి లెక్క పెడితే - జన్మదినం.

కాబట్టి దీనిని

నిర్వాణోత్సవం అనాలా?

జయంత్యోత్సవం అనాలా?

అన్నారు.

* * *

గురువు దృష్టిలో నిర్యాణోత్సవమే.

సదా అతడు "ప్రస్తుత క్షణం" లో సంస్థితమై ఉంటాడు కాబట్టి.

శిష్యుని దృష్టిలో జయంత్యోత్సవం.

ఇతనికి నిన్న-నేడు-రేపు అనే కాలవిభజన

ఉంటుంది కాబట్టి.

గురువు - ఫుల్ స్టాప్ లాంటివాడు.

శిష్యుడు - కామా లాంటివాడు.

గురువు అంటే - ఆగడం.

శిష్యుడు అంటే - కొనసాగడం....

* * *

అనంతుడైన గురువుకు పాదాలెక్కడున్నాయి పాదపూజ చేయడానికి? అంటారు గురువుగారు...

బ్రహ్మ విష్ణువులే ఆ పరమగురువైన పరమేశ్వరుని శిరస్సు ఎక్కడో, పాదాలెక్కడో కనిపెట్టలేక తిరిగొచ్చి "తెలియదు" అని అంగీకరించారు...

విషయసేకరణే జ్ఞానమని భావించే పెర్రివాళ్లం మనం...

మనం "తెలుసు" అనడం ఎంత తెలివితక్కువ మాటో చూడండి.

"తెలుసు" అని అనడం అజ్ఞానఘనం.

"తెలియదు" అని ఉండడం ప్రజ్ఞానఘనం.

* * *

ఎవరికి సాక్షాత్కరించాలో...ఆత్మే ఎన్నుకుంటుంది....అన్న కఠోపనిషత్తు వాక్యం గుఱించి ప్రస్తావనకు వచ్చింది.

కుమ్మరివాడు పాత్రలను ఒక్కొక్క పాత్రను ఒక్కొక్క ప్రయోజనాన్ని ఆశించే పాత్రల తయారీ ప్రారంభిస్తాడు.

అన్నీ మట్టే అయినప్పటికీ,

పాత్ర తయారయ్యాక, ఆయా ప్రయోజనానికి మాత్రమే వాడుకోవడం జరుగుతుంది.

కుండ ప్రయోజనం వేరే.

మూకుడు ప్రయోజనం వేరే.

కుంపటి ప్రయోజనం వేరే.

అన్నీ మట్టే.

అట్లా ఆత్మ ఎన్నుకుంటుంది ఎవరికి సాక్షాత్కరించాలో అనేది.

అది మనల్ని ఎన్నుకోవాలంటే మనమేం చేయాలి? అన్న ప్రశ్నే తప్పు.

నీకు ఇష్టమున్నా లేకున్నా నీ పుట్టుక ప్రయోజనం పూర్తయ్యే తీరుతుంది అంటారు భగవాన్.

భగవాన్ పాత్ర అటువంటి అనుకూలమైంది కాబట్టే ఆత్మ దానికై అది అతణ్ణి ఆవహించింది.

అట్లాని మనల్ని మనం తక్కువ చేసుకోనక్కర్లేదు.

మన ప్రయోజనం ఏదో అది ఉండనే ఉంటుంది.

అది తయారుచేసినవాడి ఇచ్ఛమేరకు ఉంటుంది.

కుండను కుంపటిగా వాడుకోలేం.

కుంపటిని కుండగా వాడుకోలేం.

అంతా మట్టే.

అంతా ఆత్మే.

అనే అవగాహనకే జ్ఞానం అని పేరు.

నీ పుట్టుక ప్రయోజనం పూర్తవగానే

నీవు ఇంకొక్క శ్వాస కూడా తీసుకోలేవు.

దేవుని దృష్టిలో ప్రత్యేకత అనేది లేదు.

ఆయనకు దోమ యెంతో భగవానూ అంతే.

* * *

ఆ మధ్యాహ్నం ఆ రాత్రి వచ్చినవారందరికీ భోజన ఏర్పాట్లు చేశాడు గురుభక్తుడు...

శాఖాహారం, మాంసాహారం రెండూ ఏర్పాటు చేశారు...

ఎన్నుకోవడం మీ ఇష్టం....అన్నట్టు.

కొద్దిగా బిరియానీ అన్నం...

కొద్దిగా సాంబార్ అన్నం...

కొద్దిగా చికెన్ ఫ్రై...

నా విందు పూర్తి చేశాను...

ఒకరు ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు -

మీరు చికెన్ తింటారా? అని.

మాంసం తింటే పోయే జ్ఞానం జ్ఞానమే కాదు.

అలాంటి జ్ఞానం మనకొద్దు.

జ్ఞానం అనేది

ఒకదానితో రాదు, ఒకదానితో పోదు...

అన్నాను...

గతంలో గురువుగారు నాకు చెప్పిన బోధనే

పునశ్చరణ చేశాను...

* * *

నిజంగా మూడు యోగాలున్నాయా బాబూ?

అని ప్రశ్నించారు చిన్నగా ఒకరు.

"ఉన్నాయి..." అన్నాను.

నది(సాధకుడు) ప్రారంభదశలో ఉన్నప్పుడు

దానికి సముద్రం(దైవం) కనబడదు.

అయినా తన ప్రయాణాన్ని ఆగనివ్వదు.

ఇది కర్మయోగం.

సంగమం వద్దకు వచ్చేసరికి సముద్రం కనబడుతుంది(ఇదే దైవసాక్షాత్కారం)

సముద్రంలో కలిసిపోతాం అన్న నిశ్చయజ్ఞానం కలుగుతుంది.

ఇటు జీవ స్పర్శ, అటు దైవ స్పర్శ రెండూ ఉంటాయి ఆ సంగమసమయంలో.

ఇది భక్తియోగం.

పూర్తిగా సముద్రంలో కలిసిపోయి

సముద్రం ఒక్కటే శేషించడం పరమపదం.

ఇది జ్ఞానయోగం.

మొదటి రెండు యోగాల్లో "వ్యక్తి" ఉంటాడు.

జ్ఞానయోగంలో వ్యక్తి ఉండడు.

అంటే వ్యక్తిగా ఉండడు, దైవంగా ఉంటాడు.

* * *

స్వప్నంలో -

కొంత సత్యం,

కొంత అసత్యం ఉంటుందా?

మొత్తం అసత్యమే కదా?

ఇల అంతా కల అన్నాక

ఇందులో మనం చేసే సత్యాసత్యవిచారణ అంతా కూడా కలలో భాగమే కదా అవుతుంది...

తనను మినహాయించి అంతా మిధ్య అంటాడు.

ముందు తనే మిధ్య అని తెలిస్తే

మొత్తం సమస్య పోతుంది.

* * *

"ఈ విపరీతపరిస్థితుల్లో జీవించడం కష్టమైపోతోంది స్వామీ...!"అన్నాడు ఒకతను.

"ఎవడు జీవించమన్నాడు?" అని పిడుగు లాంటి సమాధానం ఇచ్చారు గురువుగారు.

* * *

ఒకరు: సద్గురు బోధలు విన్న తర్వాత

ఇక వేరే శాస్త్రాలతో

పనిలేదనిపిస్తోందండీ....

బాబు: బల్లి పడితే శాస్త్రంగాని,

పిడుగు పడితే ఇక శాస్త్రంతో పనేముంది?

(తానే ఉండడు కదా!)

* * *

తెలిసో తెలియకో అతను ప్రశ్నలు అడగడం వల్లనే కదా....గురు బోధామృతాన్ని మనం జుర్రుకోగలుతున్నాము...

శిష్యుడే లేకుంటే గురువెక్కడ?

ప్రశ్నే లేకుంటే సమాధానమెక్కడ?

జీవుడే లేకుంటే దేవుడెక్కడ?

"నీ నొక్కడ లేకుండితే నీ కృపకు బాత్రమేది?

పూని నావల్లనే కీర్తి బొందేవు నీవు."

అని తన స్వామిని దబాయిస్తారు అన్నమయ్య.

* * *

నిజంగా అత్యాశ్రమమే అయితే,

ప్రవేశద్వారం వద్ద "ఇదంతా ఒట్టిదే" అనే బోర్డు పెట్టించాలి.

లోపల కూర్చొని ఎంత లోతైన వేదాంతవిషయాల్నైనా మాట్లాడుకోవచ్చు...తప్పులేదు.

ఇదంతా ఒట్టిదే అనేది గుర్తులో ఉంటే చాలు.

* * *

ఒక క్లబ్ ఉంది-

అందులోకి ప్రవేశించాలంటే గేట్ వద్ద 100 రూ డిపాజిట్ చేసి లోపలికెళ్లాలి.

లోపల ఆటలు ఆడి, వేలు లక్షలు సంపాదించవచ్చు,

తిరిగి బయటకు రావాలంటే, లోపల సంపాదించినదంతా ఆ గేట్ వద్ద ఇచ్చివేయాలి. నీవు డిపాజిట్ చేసిన 100 రూ నీకు తిరిగి ఇచ్చివేస్తాడు...

అప్పుడే గేట్ దాటి బయటకు రాగలవు.

ఈ ప్రపంచం కూడా ఓ పెద్ద క్లబ్ లాంటిదే.

తల్లియోనియే ప్రవేశద్వారం ఈ ప్రపంచానికి.

ఏమైనా సంపాదించు, ఎంతైనా సంపాదించు.

అన్నీ ఇక్కడే వదిలేసి తిరుగుప్రయాణం అవ్వాలి.

శ్మశానమే ఆ నిర్గమద్వారం...దేహాన్ని కూడా అక్కడ వదిలేసి వెళ్లాలి.

అక్కడ కట్టెల్లో కాలనిది...మిగిలేది...

నీవు Deposit చేసిన 'అహం' ఒక్కటే.

అహం ఆడే ఆటలే ఈ జన్మ-కర్మలు.

ఆట అని మరచి ఆడే వాడు - కర్మయోగి.

ఆట అని తెలిసి ఆడేవాడు - రాజయోగి.

ఆటా వద్దు, అలసటా వద్దు అనుకునేవాడు - జ్ఞానయోగి.

కర్మయోగి - బుద్ధుడు.

రాజయోగి - జనకుడు.

జ్ఞానయోగి - రమణుడు.

ఆట వద్దనుకున్న వాడు రమణుడు.

అందుకే ఆయన ఊరక ఉన్నాడు.

వచ్చినవాళ్లకు కూడా ఊరక ఉండు అని చెప్పారు.

లేదు మేము సాధనలు, ప్రయత్నాలు చేస్తాం...అంటే,

"అలాగే చేసుకోండీ....కర్మలను, కర్మఫలాలను గేట్ వద్ద వదిలి వెళ్లాలి అనే విషయం జ్ఞప్తిలో ఉంచుకుని ఏమైనా చేసుకోండి..."అంటారు గురువుగారు.

* * *

ఏదో ఒక విషయం ప్రస్తావన వచ్చినప్పుడు -

ప్రస్తుతం అవసరం అనో... లేదా

ప్రస్తుతం అవసరం లేదు అనో... సాధారణంగా అంటుంటాం.

నిజానికి "ప్రస్తుతం" (వర్తమానం) అనేదే అవసరం

అన్నారు గురువుగారు.

* * *

సద్గురు: ఒకే నాణేనికి ఉన్న బొమ్మ-బొరుసు

ఈ జ్ఞానం-అజ్ఞానం.

బాబు : శుద్ధజ్ఞానంలో వ్యవహారం ఉండదు.

వ్యవహారం ఉండాలంటే

కొంత అజ్ఞానం మిక్స్ అవ్వాలి...

సద్గురు: కొంత కాదు, అంతా...

వ్యవహారమే అజ్ఞానం.

* * *

బస్సు ఎక్కాక టికెట్ తీసుకొని తీరాలి...

నేను అద్వైతిని...నాకు అన్యంగా ఎవరూ లేరు...అంతా నేనే...అంటే,

ఆ కండక్టర్ మెడపట్టి బయటకు తోస్తాడు.

ఆచరణయందు అద్వైతము కూడదు.

అద్వైతము కేవలము అనుభవైకవిషయం.

* * *

లోపల-బయట అని రెండుగా నీకు తోస్తున్నంతకాలం సమస్య తెగదు.

ఉంటే లో లేని వెలి మాత్రమే ఉందను.

లేదంటే వెలి లేని లో మాత్రమే ఉందను.

సమస్య తీరిపోతుంది...అన్నారు గురువుగారు.

* * *

గురువు వద్ద శెలవు తీసుకుని బయటకురాగానే,

ఒకతను అన్నాడు-

శ్రీకాళహస్తిలో కాపురం పెట్టాలని ఉంది....అని.

"దూరపు కొండలు నునుపు" అన్నాన్నేను.

మీరు ఉన్నచోటనే ఉంటూ...

అక్కడే ఏదో ఒక పనిచేసుకుంటూ...

భార్యాబిడ్డలతో హాయిగా బ్రతుకును వెళ్లదీయడం కంటే గొప్ప ఆధ్యాత్మికత ఏదీలేదు...

అంటూ బండివెనుక కూర్చొని బయలుదేరాను....

సత్సంగం నుండి వ్యాపారం వైపుకు...

జ్ఞానయోగం నుండి కర్మయోగం వైపుకు...

* * *

263. Un-Limited-అంతరిక్షం

నిన్న గురువుగారు నెల్లూర్ హాస్పిటల్ కు వెళ్ళొచ్చారు... జనరల్ చెకప్ కోసం...

ఏం చెప్పారు డాక్టర్లు? అడిగాను...

అంతా బాగుంది...పాదాలవాపు తగ్గడానికి వాకింగ్ చేయమన్నారు...అంతే...అన్నారు.

శిష్యుల్లో కనబడ్డ ఆదుర్దా వారిలో రవ్వంతైనా కనబడలేదు...

వారు కేవలం "ఉనికి" గా ఉంటారు...అంతే.

ఉనికే జ్ఞానలక్షణం.

ఆ ఉనికి అనే కొక్కేనికి తగిలించబడ్డ ఓ చొక్కాలా తోస్తుంది వారి శరీరం.

శరీరంతో సంబంధం లేకుండా వారు ఉన్నట్టు తోస్తారు మనకు...

అందుకే వారు నిత్యనూతనంగా కనిపిస్తారు...

అందువల్ల వారికి వయసైపోయినట్టు మనకు అస్సలు అనిపించరు...

గురువుకు దూరంగా ఉన్నవారు సైతం

గురువు తమ వెంట ఉన్నట్టే అనుభూతి చెందుతుంటారు.

సదా వారి presence ను అనుభవిస్తుంటారు...

వారికి తనువొక భావన.

ఉనికి వారి స్వరూపం.

"నేనూ ఉన్నాను...నన్ను కూడా కాస్త గమనించు..."

అని ఆ శరీరం వారితో మొరపెట్టుకోవడమే వ్యాధిగా ప్రకటనం కావడం...

"అలాగే-అలాగే" అంటూ దానిని గుర్తించి ఆశీర్వదించే ప్రక్రియే ఔషధసేవనం...

తప్పితే, శరీరమే లేనివాడికి వ్యాధి ఎక్కడిది? వైద్యుడెవడు? ఔషధమేమిటి?

ఇదంతా శరీరం వఱకే పరిమితమైపోయిన వాళ్ల లెక్కలే తప్పితే,

తాను లేక తాను వెలిగేవానికి

తాను తప్పు ఏమీ లేనివానికి

ఏ లెక్కా లేదు.

ఏ చిక్కూ లేదు.

* * *

రాత్రి పడుకోబోయే ముందు ఉప్పు కలిపిన వేడినీళ్లలో పాదాలను కాసేపు పెడితే వాపులు తగ్గుతాయి...అన్నాను నేను.

గురువుగారు గట్టిగా నవ్వి-

ఇదే(దేహమే) ఉత్తది... అంటుంటే, వేడినీళ్లలో కాళ్లు పెట్టడడం ఏమిటి? అన్నారు...

అందరూ నవ్వారు...

* * *

ప్రశ్న వేసినవాడు వేసినట్టే ఉండాల...

సమాధానం పొందాల...

అంటే కుదరదు...

ప్రశ్న - సమాధానం రెంటిలో

ఏదైనా ఒకటే ఉంటుంది.

"ఉనికి ఉండేది ఒక్కదానికే".

నేనెవడను? అనే ప్రశ్నకు సమాధానం

నేను ఉన్నంతవరకు దొరకనే దొరకదు.

సమాధానంలో సమాధానమే ఉంటుంది.

ప్రశ్న-ప్రశ్నించేవాడు ఉండరు.

* * *

నేనెవడను? అనే ప్రశ్నలోనే

నేను అనే సమాధానం ఉంది ...

అన్నాను నేను.

అవును...ఆ నేను అనేది -

"ప్రశ్నించేవాడు"గా కాకుండా

"సమాధానం"గా మారుకోవడమే

ఆత్మవిచారఫలం...అన్నారు గురువుగారు.

* * *

సమాధానం దొరకాలంటే ఒకటే మార్గం-

నీవు ఏ సమాధానాన్ని విన్నా సరే

"ఇది కాదు-ఇదికాదు" అంటూ త్రోసేయడమే...

అప్పుడు సమాధానం అక్కడే ఉంటుంది.

"నేను"గానే ఉంటుంది.

ప్రశ్నకు సమాధానం అంటూ ఏమీలేదు.

ప్రశ్నించేవాడు లేకపోవడమే సమాధానం.

* * *

ప్రపంచానికి బుద్ధుడున్నాడు.

బుద్ధునికి బుద్ధుడే లేడు.

బాబు-బాబు అని అందరూ అంటుంటే

బాబు కూడా ఓహో 'నేను బాబు' అనుకుంటున్నాడేగాని,

నిజానికి బాబుకు బాబు లేడు.

అన్నారు గురువుగారు.

* * *

ఇంతలో ఎవరో ఫోన్ చేశారు గురువుగారికి...

కాకి తలమీద తన్నింది...

ఏమైనా ప్రమాదమా? అని అడిగారు ఫోన్లో.

అవును... ప్రమాదం కాకికి...అన్నారు గురువుగారు నవ్వుతూ...

గతంలో కూడా ఇలాగే మా మిత్రుడకి కాకి తలతన్నింది...

గురువుగారికి వచ్చి చెప్పాడు-

కాకి తలదన్నిందంటే మరణం అంటారు కదా....అని.

"అవును మరణం కాకికి" అన్నారు.

బల్లిపడేశాస్త్రం బల్లికి, మనక్కాదు...

అని మనిషి భయాలను అలా తటాలున తీసి అవతల పడేస్తుంటారు గురువుగారు.

"ఈశ్వరుణ్ణి తలచేవారికి గ్రహదోషాలుండవు" అంటూ భరోసా ఇస్తారు...

భయంతో లోపలికి వచ్చినవాడు,

ధైర్యంతో బయటకు వెళతాడు.

అదే సద్గురువు చేసే "మాట"సాయం.

వారి మాటే మంత్రము...

మంత్రాలకు చింతకాయలు రాలవుగానీ,

చింతలు మాత్రం రాలిపోతాయి...

గురువు -

దుఃఖాన్ని తొలగించడు.

సుఖాన్నీ కలిగించడు.

"అనుభవి"ని తొలగిస్తాడు...అంతే.

"అనుభవి" లేకపోవడమే పరమసుఖం.

* * *

సృష్ట్యాది నుండి

నరుడు నారాయణుణ్ణి వెతుకుతున్నాడు...

నారాయణుడు నరుణ్ణి వెతుకుతున్నాడు...

ఇప్పటివఱకు నరుడికి నారాయణుడు కనబడింది లేదు,

నారాయణుడికి నరుడు కనబడిందీ లేదు.

నరుడూ లేడు, నారాయణుడూ లేడు.

ఉండేది ఒక్కడే.

ఆ ఒక్కడు "నేనే".

"నేనే" నరుడూ, నారాయణుడూ.

* * *

మనకు కనబడేంత వరకు ఉన్నదానిని ఆకాశం అంటాం.

మనకు కనబడని విశ్వాన్ని అంతరిక్షం అంటాం.

న్యూస్ పేపర్ ను సీరియస్ చదువుతున్న ఒకరిని చూపించి-

అతను అక్షరాలను చూస్తున్నా, అక్షరాలకు ఆధారంగా ఉన్న పేపర్ నే చూస్తుండేది.

తెల్లకాగితంలోనే అక్షరాలు ఉండేది.

అంతరిక్షంలోనే ఆకాశం ఉండేది.

అహంస్వరూపంలోనే అహంకారరూపం ఉండేది.

'ఉన్నది'లోనే 'ఉన్నట్లున్నది' ఉండేది.

పరంలోనే ఇహం ఉండేది.

పరం - నేను.

ఇహం - బాబు.

బాబులో నేను ఉండడం కాదు.

నేనులో(నాలో) బాబు ఉన్నాడు.

వ్యక్తిగతమైన నేను - ఆకాశం.

సర్వగతమైన నేను - అంతరిక్షం.

తెలిసిన ఆకాశం - ఈ నేను.

తెలియని ఆకాశం - ఆ నేను.

Un-Limited గా ఉన్న ఆ నేనులోనే

Limited గా ఉన్న ఈ నేను ఉండేది.

Limited గా ఉన్నదానికే కర్త-కర్మ-క్రియ ఉండేది.

Unlimited ఉన్నదానికి కర్త-కర్మ-క్రియ అనేవి ఉండవు...

దేశకాలాలూ ఉండవు లేవు...

అది అనిర్వచనీయం...

అంటే దానిని నిర్వచించడానికి

అక్కడ ఎవడూ ఉండడు.

అనిర్వచనీయం అంటే

చెప్పేవాడు ఉండి చెప్పలేకపోవడం కాదు,

చెప్పేవాడు లేక చెప్పలేకపోవడం.

* * *

విద్యార్థి ఏదో ఒక తరగతికి చెంది ఉంటాడు.

ఉపాధ్యాయుణ్ణి ఏ తరగతికి చెందినవాడని చెప్పగలం?

అన్ని తరగతులనూ తనలో కలిగి, ఏ తరగతికీ చెందనివాడు ఉపాధ్యాయుడు.

అన్నీ తానై

ఏదీ తాను కానివాడు

భగవంతుడు.

* * *

ఆకాశాన్ని అంతరిక్షం యొక్క జన్యం అనిగాని, భాగం అనిగాని చెప్పగలమా?

"ఉండేది అంతరిక్షం మాత్రమే" అని చెప్పాలి.

ఈ సృష్టి అంతే.

భగవంతుని నుంచి పుట్టింది అని గాని,

భగవంతునిలో భాగం అనిగానీ చెప్పకూడదు.

"ఉండేది భగవంతుడు మాత్రమే" అని చెప్పాలి.

బంగారంలో నుంచి ఆభరణం పుట్టింది అనిగాని,

బంగారంలో ఆభరణం భాగం అనిగాని చెప్పగలమా?

"ఉండేది బంగారం మాత్రమే" అని చెప్పాలి.

* * *

వేంకటరామన్ తన 16వ యేట నిజంగానే మరణించాడని....

"భగవాన్" అనదగింది ఏదో అది

ఆ శరీరంలో పూరించుకున్నదని...

చెప్పారు.

* * *

రమణుల మౌనం -

తెలిసి మౌనంగా ఉండడం కాదు,

'అది తెలియదు' అని మౌనంగా ఉండడం.

అన్నారు గురువుగారు.

ఈ బోధను ఎన్నోసార్లు గురువునోట విన్నప్పటికీ,

మాకు నిత్యనూతనంగా వినిపిస్తుంది.

ఒక జ్ఞాని, మరొక జ్ఞానిని గురించి చెప్పడమంటే,

అదొక అనుభూతి...వినేవారికి.

వాస్తవానికి అది తన గురించి తాను చెప్పుకోవడమేగా...

అరుణాచలంలో సుబ్రహ్మణ్యుడు రమణుడుగా ఉన్నాడు.

అనిలాచలంలో రమణుడు సుబ్రహ్మణ్యుడుగా ఉన్నాడు.

అది అగ్ని లింగం.

ఇది వాయులింగం.

ఇప్పుడు అగ్నికి వాయువు తోడయ్యింది...

మన అహాన్ని దగ్ధం చేసే అగ్ని మరింతగా రగులుకున్నది...

* * *

తెలియజేయాలి...అనే ప్రయత్నం ఉన్నంతవరకు

తనకు తెలియదనే దాని అర్థం...

అన్నారు గురువుగారు.

నాకు నవ్వొచ్చింది...

పాపం ప్రవచనకర్తలు ఈ మాట వింటే ఏడుస్తారు...అన్నాను.

"ప్రవచనం" అంటే-

ఎవరి వచనమూ కానిది.

'నేను చెప్పాను' అంటే అది - వచనం.

నా "ద్వారా" చెప్పబడింది అంటే అది - ప్రవచనం.

అన్నారు గురువుగారు.

* * *

నీవు ఏమి అయి ఉన్నావో...

అది తప్ప నీకు ఏమీ తెలియదో...

అప్పుడు నీవు ఏం మాట్లాడగలవు?

ఎవరితో మాట్లాడగలవు?

నీవు బ్రహ్మము కానప్పుడు ఆ ప్రవచనం వల్ల ప్రయోజనం ఉండదు.

నీవే బ్రహ్మము అయినప్పుడు ప్రవచనం చేసే

అవసరం ఉండదు.

మరి ప్రవచనాలు ఎందుకు? ఎవరికి?

ఆధ్యాత్మికం అనేది లాభనష్టములు లేని వ్యాపారం అని గతంలో మనం చెప్పుకున్నదే కదా...! అన్నాను నేను.

లాభం ఉంది అనుకోవడం నష్టం.

నష్టం లేదు అనుకోవడం లాభం.

అన్నారు గురువుగారు...

కాబట్టి ఆధ్యాత్మికం అనేది లాభనష్టములు లేని వ్యాపారం...అని తెలిసి ఏమైనా చేసుకో....

పూర్ణమదః పూర్ణమిదం

పూర్ణాత్ పూర్ణముదచ్యతే

పూర్ణస్య పూర్ణమాదాయ పూర్ణమేవావ శిష్యతే...

కలుపుకో...లేదా

తీసివేయ్....నీ ఇష్టం.

పూర్ణం పూర్ణంగానే ఉంటుంది.

సాధన చేస్తావో...లేదా

ఊరక ఉంటావో...నీ ఇష్టం.

పూర్ణం పూర్ణంగానే ఉంటుంది.

అచలుడవై దక్షిణామూర్తిలా ఉంటావో....లేదా

సచలుడవై నటరాజమూర్తిలా ఉంటావో...నీ ఇష్టం.

పూర్ణం పూర్ణంగానే ఉంటుంది.

* * *

264. అన్నిటికీ సిద్ధపడి ఉండడమే మహాసిద్ధి, అన్వేషించవలసింది జీవాత్మను

ఏం చేయాలి? ఏం చేయాలి? ఏం చేయాలి?

ఈ ప్రశ్నను ప్రతిరోజూ ఏదో ఒక సందర్భంలో ఎవరి వద్దనో ఒకరి వద్ద ఎదుర్కొంటూనే ఉంటారు గురువుగారు...

నా కుటుంబ పరిస్థితులు బాగాలేవు ఏం చేయాలి?

నా ఆరోగ్యం బాగుండడం లేదు ఏం చేయాలి?

నా మనసేమీ బాగాలేదు ఏంచేయాలి?

సాక్షాత్కారం పొందాలంటే ఏం చేయాలి?

దైవానుగ్రహం కలగాలంటే ఏం చేయాలి?

ఇలా ఎవరో ఒకరు అడుగుతూనే ఉంటారు....

లౌకిక సమస్యలకు గురువుగారు ఏదో ఒక పరిష్కారం చూపుతారుగాని,

ఆధ్యాత్మికసమస్యలకు మాత్రం వారు సూచించే

ఏకైక మార్గం- "ఊరికే ఉండు" అనేదే.

ఈ ఆధ్యాత్మికవిషయంలో-

ఏదో చేయడం - చుట్టు మార్గం.

ఏమీ చేయకపోవడం - దగ్గరి మార్గం.

'ఏమీ చేయకపోవడం' అనేదే బాబా చెప్పిన

'సర్వశ్య శరణాగతి'కి నిజమైన అర్థం.

ఊరికే ఉండలేకపోతున్నాను స్వామీ...!

ఊరికే ఉండడం ఎలా? అని మళ్లీ ప్రశ్నిస్తారు...

ఎలా అనే ప్రశ్నే అడ్డు.

ఆ "ఎలా" అనే ప్రశ్నను వదిలేస్తే

అదే 'ఊరికే ఉండడం' అంటే.

'ఎలా' అనే ప్రశ్నను వదలడం ఎలా?

అని మళ్లీ అడగొద్దు...ప్లీజ్...!

ఈ శబ్దాలతో...ఈ పదాలతో...

గురువు యెంతని చెప్పగలడు?

ఏంత కాలమని చెప్పగలడు?

వాగ్రూపంగా ఉన్న సమాధానాలేవీ సమాధానాలు కావని

దక్షిణామూర్తి మౌనాన్నే అంతిమసమాధానంగా

ఈ లోకానికి ప్రసాదించారు.

మళ్లీ ఆ మౌనానికి వ్యాఖ్యానాలు వ్రాస్తున్నారు

ఈ పండితులు...

తక్షణం ఈ అక్షరాలని వొదిలి,

ఏకాక్షర స్వరూపుడైన "నే"నులో నిలవండి.

ఆ "నే" అనే ఏకాక్షరమే "జ్ఞ".

అదే జ్ఞాత. అదే జ్ఞానప్రసూనాంబ.

* * *

ఈ ప్రశ్నలతో, ఈ సందేహాలతో

ఈ శిష్యులంతా(బాబుతో సహా)

గురువు రక్తమంతా త్రాగేసి,

వారి ఎముకల్లోని మజ్జతో కూడా తినేసి

"ఖాళీ" చేసేశారు...

ఇంకేముంది వారి వద్ద మనకివ్వడానికి?

నిజానికి వారే లేరు అక్కడ.

శిష్యులకు సర్వస్వం దారబోసి ఖాళీ అయిపోయారు.

నిజం చెప్పాలంటే-

ఇప్పుడు గురువు "శిష్యుల"రూపంలో ఉన్నారు.

* * *

కళ్లు తెరచే ఉన్నా సరే

ధ్యాననిష్ఠలో ఉండగలిగే స్థితిని ప్రసాదించారు గురువుగారు.

మాట్లాడుతున్నా సరే

మౌనంగా ఉండగలిగే స్థితిని ప్రసాదించారు గురువుగారు.

వ్యవహారంలో మునిగి ఉన్నా సరే

ఆత్మనిష్ఠలో ఉండగలిగే స్థితిని ప్రసాదించారు గురువుగారు.

కరచరణాదులతో పని చేస్తున్నా సరే

అచలంగా ఉండగలిగే స్థితిని ప్రసాదించారు గురువుగారు.

అన్నీ ఉన్నా సరే

'ఖాళీ'గా ఉండగలిగే స్థితిని ప్రసాదించారు గురువుగారు.

ఇంకా ఏమివ్వాలి గురువుగారు...?

* * *

"ఊరికే ఉండు" అన్నారు గురువుగారు...

ఆ మాత్రం మనం ఉండలేమా?

జాగ్రత్-స్వప్న-సుషుప్తి-తురీయములు...అంటూ

ద్వైత-అద్వైత-విశిష్టాద్వైతములు...అంటూ

ఈ పదాలను ముందురేసుకుని 'సత్సంగాలు' పేరుతో హైరానా పడడం దేనికి?

తన విద్వత్తును అందరూ గుర్తించాలనే దుగ్ద తప్ప

'నాకేమీ తెలియదు' అని ఉండడం ఎంత హాయి...!

'నాకు తెలుసు' అంటే ఈ తల్లి సంతోషిస్తుంది.

'నాకు తెలియదు' అంటే ఆ తల్లి సంతోషిస్తుంది.

నేను జ్ఞానశిశువునే కాదు,

అజ్ఞానశిశువును కూడా...

జ్ఞానశిశువు అన్నా, అజ్ఞానశిశువు అన్నా

రెంటి అర్థం ఒక్కటే.

'నాకు ఏమీ తెలియదు' అనే.

'నా గురువు' వ్యాసాలన్నీ వ్రాసింది నా గురువే.

వారి చేతిలో నేను 'జ్ఞానశిశువు' అనే బ్రాండెడ్ పెన్.

సద్గురు వాక్ప్రవాహాన్ని లోకానికి అందించడానికి

నేనొక వాహికను మాత్రమే.

* * *

కర్మ చేయడం అనేది - ఈశ్వరనియతి.

అంటే కర్మ నువ్వు చేసేది కాదు,

నీ చేత చేయబడేది.

చేసి తీరుతావు అంతే.

కర్మ - కర్మఫలము రెండూ భగవంతునివే.

భగవంతుని చేతిలో వీడొక పనిముట్టు అంతే.

పాయసంలో ఉండే గరిటె వలె.

గరిటె, పాయసపాత్రలో స్వయంగా తానై తిరగదు, తినదు.

ఊరక ఉండడం(అకర్మిష్ఠిగా ఉండడం)

అనేది - పురుషకారం.

అంటే నీ స్వప్రయత్నంతో కర్మను అంటకుండా 'అకర్మస్థితి'లో ఉండగలిగే శక్తి మాత్రం నీకుంది.

కర్మను అంటకుండా ఉండడం అంటే,

కర్తృత్వభావన లేకుండా ఉండడం.

'పాయసం తయారు చేసింది నేనుకాదు' అని గరిటె అనుకున్నట్టుగా...

పై విషయాన్నంతా రెండు మాటల్లో గుర్తు పెట్టుకుందాం-

కర్మ - అనేది నీ చేతిలో లేదు(ఈశ్వరనియతి)

అకర్మ - అనేది నీ చేతిలో ఉంది(పురుషప్రయత్నం)

ఈ దేహంతో తాదాత్మ్యం చెందకుండా ఉండే స్వేచ్ఛ ఎప్పుడూ ఉంది నీకు...అంటారు భగవాన్.

* * *

కర్మ నీ స్వాధీనంలో ఉండదు.

అకర్మ(ఊరికే ఉండడం) ఒక్కటే

నీ స్వాధీనంలో ఉంది...

కాబట్టి...."ఉండు..." అంతే.

మొదట్లో ఊరికే ఉండడం కూడా సాధనలాగే అనిపిస్తుంది.

చివరకు అదే సిద్ధి అని తెలుస్తుంది.

* * *

పగలడానికి గ్రుడ్డులోని పిల్ల ఏ సాధనా చేయదు.

తల్లిరెక్కలమాటున వెచ్చగా ఉండడం తప్ప.

మొలకెత్తడానికి విత్తనం ఏ సాధనా చేయదు.

భూగర్భంలో దాగి ఉండడం తప్ప.

పుట్టడానికి శిశువు ఏ సాధనా చేయదు.

తల్లిగర్భంలో నిశ్చింతగా ఉండడం తప్ప.

తరించడానికి శ్రద్ధాళువు ఏ సాధనా చేయడు.

సద్గురు సన్నిధిలో మౌనంగా ఉండడం తప్ప.

* * *

అకర్మిష్ఠిగా నీవున్నప్పుడు

నీవొక్కని కర్మలే కాదు, సృష్టిలోని ప్రతి చలనమూ

నిన్ను ఆధారం చేసుకునే కదులుతున్నట్టు అనుభూతమౌతుంది.

చక్రం - కర్మ.

ఇరుసు - అకర్మ.

నీవు చక్రం కాదు, ఇరుసువి...అని సకల శాస్త్రాలూ ఘోషిస్తున్నాయి...

"నేను" - ఇరుసు.

నాతో(బాటుతో)సహా సకలసృష్టి - చక్రం.

* * *

కర్మయోగం అంటే నిష్కామ్యకర్మము కాదు.

అకర్మయే కర్మయోగ రహస్యం.

నేను కర్తను కానని తెలుసుకోవడమే కర్మయోగ రహస్యం.

* * *

ప్రపంచంలో ఉన్న బోధలన్నీ కంటి తుడుపుచర్యలే.

కన్నీళ్లను తుడుపుతున్నారేగాని,

దుఃఖాన్ని ఎవడూ రూపుమాపడం లేదు.

దుఃఖాన్ని సంపూర్ణంగా రూపుమాపడం సాధ్యమా? కాదా?

"కాదు" అనేదే నిర్ద్వంద్వమైన సమాధానం.

దుఃఖం అనేదే లేకపోతే, అసమానత అనేదే లేకపోతే

ఈ ప్రపంచం పరమదరిద్రంగా ఉంటుంది.

ఒక్కరోజు కూడా జీవించలేవు.

ఆత్మహత్య చేసుకుంటావ్...!

అన్నారు గురువుగారు.

ఏడుపొస్తే ఏడువు...

నవ్వొస్తే నవ్వు...

ఏ క్షణానికాక్షణం...

ఏ పరిస్థితికాపరిస్థితి...

ఇలా ఉండడమే స్థితప్రజ్ఞత.

అన్నిటికీ సిద్ధపడి ఉండడమే మహాసిద్ధి.

* * *

"పొందినవారు" అని లోకంలో గుర్తింపు పొందినవారంతా "అది పొందలేం" అని తెలిసి

స్థిమితంగా ఉండిపోయినవారే.

అలా అన్ని ప్రయత్నాల నుంచి

సంపూర్ణంగా విరమించుకుని హాయిగా కాలం గడిపిన మహనీయులు శ్రీరమణులు, U.G.కృష్ణమూర్తి , సద్గురు

సుబ్రహ్మణ్యులు...

వీళ్లు బోధించని బోధకులు.

* * *

వివేకానందులు రెండు వాక్యాలు చెప్పారు-

1. ఆత్మను నీవెప్పటికీ పొందలేవు.

2. 'అది నీవే' కనుక.

మొదటి వాక్యం నిరాశావాదంతో మొదలై

రెండవ వాక్యం ఆశావాదంతో ముగుస్తుంది.

'అది నేనే' అని నాకెందుకు తెలియడం లేదు?

అని మళ్లీ ప్రశ్న....

"అది నీవే కాబట్టి తెలియడం లేదు"

అన్నదే సమాధానం.

నీవు తెలుసుకోవాలంటే అది నీకు విడిగా ఉండాలి.

అది నీవే అయినప్పుడు నిన్ను నీవెలా తెలుసుకోగలవు?

"నిన్ను నీవు తెలుసుకో" అని భగవానులు విచారణ చేయమంది,

"నిన్ను నీవు తెలుసుకోలేవు" అని తెలుసుకొమ్మనే.

బాబులో 'నేను' ను వెతకడం కాదు,

నేనులో బాబును వెతుకు...

ఇదే ఆత్మాన్వేషణ.

పరమాత్మకు, జీవాత్మకు 'ఆత్మ' శబ్దం చెల్లుతుంది.

పరమాత్ముడు అనంతుడు....

పరమాత్ముణ్ణి అన్వేషించనవసరం లేదు.

అన్వేషించవలసింది జీవాత్మను.

ఇంతకీ జీవాత్మకు ప్రత్యేకమైన ఉనికి ఉందా?

అని ఆత్మ చేసే విచారణే ఆత్మవిచారణ.

* * *

265. నిత్యము - లీల

"నేను కర్తను" అనుకోవడమే కర్మ.

"భగవంతుడు కర్త" అని ఉండడం అకర్మ.

* * *

భగవాన్ రెండు ఉపమానాలు చెప్పారు-

1. అన్నింటినీ మోసుకెళుతున్న రైలులో

నీ చిన్నమూటను అందులో పడేయక, నీ నెత్తిన పెట్టుకొని మోస్తున్నట్టు ఉంటుంది.

2. గోపురభారాన్ని భూమి మోస్తుంటే, గోపురంలోని ఓ శిల్పం తనే ఆ భారాన్ని మోస్తున్నట్టు ఉంటుంది.

* * *

నీ యత్నం, దైవయత్నంలో అంతర్భాగంగా చూడడమే గీతలో చెప్పిన కర్మసుకౌశలం.

నీ కదలిక భగవంతుని కదలికలో అంతర్భాగం.

నీ తలంపు భగవంతుని తలంపులో అంతర్భాగం.

ఇలా ప్రతివిషయంలో భగవంతునితో మమేకం అవడమే సమన్వయం.

* * *

జీవుడు - దేవుడు అని ఇద్దరు లేరు.

"ఉన్నది ఒక్కడే"

"ఉన్నది ఒక్కడే" అనే ఈ భావన

ముందు స్థిరం కావాలి.

ఏకోహం, బహుస్యాం- ప్రజాయేయేతి' అని ఉపనిషత్తు వాక్యం.

తానొక్కడే అయిన భగవంతుడు అనేకం అయ్యి,

తనలోని అనంత వైవిధ్యాన్ని ప్రసరించి,

ఆనందించాలని అనుకున్నాడట.

ఆ దైవ సంకల్పం ప్రకారం ఆ పరతత్వం అనేక అంతస్తులు దిగివచ్చి పదార్థంగా మారింది.

ఆ చివర - పరబ్రహ్మం.

ఈ చివర - పదార్థం.

ఈ పదార్థంలోనూ పరతత్వంలోని అన్ని స్థాయిలూ అంతర్లీనంగా వున్నాయి.

పదో తరగతి విద్యార్థిలో మిగతా తొమ్మిది తరగతుల స్థాయిలూ ఉన్నట్లు.

జ్ఞాని ఈ సృష్టి యావత్తూను ఒకే చైతన్యపదార్థంగా దర్శిస్తాడు.

అజ్ఞాని కొన్నింటిని చైతన్యం అని,

కొన్నింటిని జడం అని

వ్యవహరిస్తాడు.

"భౌతికపదార్థంలోని ఆత్మశక్తిని గుర్తించడంలో గల క్రమాభివృద్ధియే నాగరికత అభివృద్ధి." అంటారు వివేకానందులు.

ఎక్కడెక్కడ ఆత్మశక్తిని గుర్తించలేకపోతున్నామో, అదంతా భౌతికం అయ్యింది.

ఎక్కడెక్కడ ఆత్మశక్తిని గుర్తిస్తున్నామో,

అదంతా ఆధ్యాత్మికం అయ్యింది.

ఉదా. గుళ్లో రాతివిగ్రహంలో దైవత్వాన్ని దర్శించినట్లు.

జ్ఞాని భౌతికదేహాన్ని కూడా పరమపవిత్రంగా భావించి తాకి నమస్కరించినట్లు.

దేవతావిగ్రహాన్ని

జ్ఞానిశరీరాన్ని

మాత్రమే ప్రత్యేకంగా చూడకుండా...

జడంలో కూడా చైతన్యాన్ని చూడగలగాలి.

అజ్ఞానిలో కూడా జ్ఞానాన్ని చూడగలగాలి.

ప్రపంచాన్ని కూడా పరబ్రహ్మంగా చూడగలగాలి.

ఇదే ఆధ్యాత్మిక లక్ష్యం.

సర్వమూ - బ్రహ్మము.

ప్రత్యేకంగా క(అ)నిపించేదంతా - మాయ.

* * *

విత్తనంలో మహావృక్షం ఉన్నట్లు.

సముద్రంలో మంచు పలకాలు ఉన్నట్లు

కలకనేవానిలో స్వప్నప్రపంచం ఉన్నట్లు.

సమస్త విశ్వము పరబ్రహ్మంలో ఉన్నది.

పరిమితత్వంగా చూసినప్పుడు అదే పదార్థం.

అపరిమితత్వంగా చూసినప్పుడు అదే పరబ్రహ్మం.

* * *

సముద్రంలో మంచుపలకాలు కరిగించడానికి

ఏ ప్రయత్నమూ చేయవలసిన అవసరం లేదు.

కలలోని భవనాల్ని కూల్చడానికి ఏ గడ్డపారలూ అవసరం లేదు.

ఏకంగా ఉన్న తాను అనేకంగా ఎవడు అయ్యాడో

వాడే అనేకంగా ఉన్న తాను ఏకం అవుతాడు.

ఈ మధ్యలో మనకు ఏ ప్రోగ్రామూ(కర్తవ్యం)లేదు.

జీవుడు దేవుడు కావడానికి ఏ ప్రయత్నమూ అవసరం లేదు.

ధ్యానమో, మరో సాధనో చేయడమంటే, దాని అర్థం- ఇప్పుడున్న పరిస్థితుల నుండి తప్పించుకోవడానికి చూస్తున్నట్లేగా!

నిన్ను విడిచి నీ "నీడ" ఉండనట్లు

భగవంతుణ్ణి విడిచి "లీల" కూడా ఉండదు.

నీతో సహా ఈ ప్రపంచాన్ని ఓ నీడగా, ఓ లీలగా చూడగలిగితే సరిపోతుంది.

ఇదే గొప్ప సాధన; ఇదే సిద్ధి కూడా.

* * *

"నేనూ, నా పరలోకపుతండ్రి అభిన్నులం."

అంటారు క్రీస్తు.

"పరబ్రహ్మనికి అభిన్నంగా ఉన్నాను"

అనే అవగాహన కలిగి ఉండడమే సమన్వయం.

* * *

పరిమితత్వము - లీల.

అపరిమితత్వము - నిత్యము.

రెండూ ఏకకాలంలో ఉంటాయి.

శాశ్వతంగా నిర్గుణపరబ్రహ్మతత్వంలో లీనమైపోవడం అంటూ ఏమీలేదు.

అలా అని శాశ్వతంగా సగుణప్రపంచంలో పడి

నశించిపోవడం అంటూ ఏమీలేదు.

ఆరోహణం-అవరోహణం.

అవతరించడం-నిర్గమించడం.

జననం-మరణం.

బంధం-మోక్షం.

ఇవన్నీ భగవంతుని లీలావైభవం. అంతే.

ఇంతకు మించి సృష్టిరహస్యమూ లేదు,

సృష్టిప్రయోజనమూ లేదు.

అది అంతే.

ఇది ఇంతే.

అది అంటే నిత్యము.

ఇది అంటే లీల.

నిత్యము, లీల ఒకే బిందువులో ఉన్నాయి.

ఆ బిందువే అర్ధనారీశ్వరుడు.

* * *